

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: GS, reprezentowany przez rodziców

przy udziale: Vertreterin des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 zdanie pierwsze lit. a) i b) dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zgodności z prawem decyzji nakazującej powrót wydanej wobec małoletniego obywatela państwa trzeciego, wydawanej wraz z oddaleniem jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, oraz wyznaczającej mu termin wyjazdu wynoszący 30 dni od dnia, w którym stanie się ona ostateczna, w każdym wypadku stoi na przeszkodzie sytuacja, w której z przyczyn prawnych żadnemu z rodziców nie można nakazać powrotu do kraju wymienionego w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/115/WE przez czas niedający się określić i dlatego też również od małoletniego nie można racjonalnie oczekiwać opuszczenia państwa członkowskiego ze względu na jego wymagające ochrony więzy rodzinne (art. 7 i 24 ust. 2 karty praw podstawowych⁽²⁾), art. 8 EKPC), czy też wystarczy, że dobro dziecka oraz więzy rodzinne w rozumieniu art. 5 zdanie pierwsze lit. a) i b) dyrektywy 2008/115/WE podlegają uwzględnieniu na podstawie krajowej regulacji ustawowej po wydaniu decyzji nakazującej powrót poprzez zawieszenie wydalenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-628/17, Aeris Invest/Komisja i SRB, wniesione w dniu 9 sierpnia 2022 r. przez Aeris Invest Sàrl

(Sprawa C-535/22 P)

(2022/C 380/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Aeris Invest Sàrl (przedstawiciele: R. Vallina Hoset, Rechtsanwalt oraz E. Galán Burgos i M. Varela Suárez, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Jednolita Rada ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB), Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Banco Santander SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- (i) uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-628/17, *Aeris Invest/Komisja i SRB*, EU:T:2022:315 i w związku z tym
  - stwierdzenie nieważności decyzji (SRB/EES/2017/08) jednolitej Rady ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia planu likwidacji dla Banco Popular Español S.A.,
  - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2017/1246/UE z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia planu likwidacji dla Banco Popular Español S.A.,
  - stwierdzenie braku możliwości zastosowania art. 15 i 22 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ na podstawie art. 277 TFUE.
- (ii) obciążenie Komisji Europejskiej i Jednolitej Rady ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kosztami postępowania obydwu instancji.

(iii) pomocniczo względem powyższego wniosku przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia i pozostawienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów do czasu wydania orzeczenia kończącego sprawę

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania od zaskarżonego wyroku wnoszący odwołanie podnosi osiem zarzutów.

W ramach **zarzutu pierwszego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą”) i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), ponieważ stwierdza, że uzasadnienie postanowienia o likwidacji jest wystarczające i pozbawione sprzeczności.

W ramach **zarzutu drugiego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 karty, ponieważ stwierdza, że (i) wnoszący odwołanie jest osobą trzecią, (ii) poufność decyzji o likwidacji, oceny 1 i oceny 2 jest uzasadniona, (iii) uzasadnienie może zostać ujawnione dopiero po wniesieniu odwołania i (iv) pełny tekst decyzji o likwidacji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

W ramach **zarzutu trzeciego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, obowiązek staranności i art. 296 TFUE, ponieważ nie uwzględniono istotnych czynników i istniały alternatywne rozwiązania.

W ramach **zarzutu czwartego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza prawo w zakresie stosowania art. 14 i 20 rozporządzenia nr 806/2014, obowiązku staranności i art. 296 TFUE, ponieważ i) maksymalizacja ceny sprzedaży jest związana z zasadami konkurencji i przejrzystości, ii) postępowanie nie spełniało przewidzianych wymogów i iii) w każdym razie interes publiczny nie uzasadnia naruszenia art. 14 rozporządzenia nr 806/2014.

W ramach **zarzutu piątego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza obowiązek staranności, art. 17 karty, art. 14 rozporządzenia nr 806/2014 oraz prawo do obrony, ponieważ: (i) zarzuca wnoszącemu odwołanie, że nie wykazał, w jaki sposób osiągnięto cele likwidacji, mimo że cele te były poufne; (ii) Jednolita Rada ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie była odpowiednio przygotowana; oraz (iii) likwidacja była nieproporcjonalna, ponieważ przedsiębiorstwo było wypłacalne.

W ramach **zarzutu szóstego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 Karty, art. 6 konwencji oraz zasadę kontradiktoryjności, ponieważ (i) nie udostępniono mu dokumentów, o które zwrócił się Sąd postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r., (ii) odmówiono mu przeprowadzenia dowodów niezbędnych do zachowania prawa do obrony oraz (iii) nie umożliwiono mu wglądu i omówienia dokumentów, na których opierały się twierdzenia pozwanej.

W ramach **zarzutu siódmego** wnoszący odwołanie podnosi, że poprzez oddalenie zarzutu niezgodności z prawem zaskarżony wyrok narusza prawo własności, ponieważ (i) dochodzi do ingerencji w prawo własności, (ii) obniżenie kapitału wypłacalnego banku narusza wymóg konieczności i zakaz arbitralności, (iii) obniżenie długów i kapitału wypłacalnego banku jest nieproporcjonalne i (iv) brak jest odpowiedniego odszkodowania.

W ramach **zarzutu ósmego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 17 i 52 karty oraz art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ i) w kontekście ingerencji w prawo własności nie zbadano sposobu przeprowadzenia postępowania i kwestii arbitralności środka oraz ii) nie przyznano odpowiedniego odszkodowania.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).